

**Ce poate fi o patrie care nu e neamul tău, mintea ta
și nici măcar libertatea ta și belșugul tău?**

Nicolae Iorga

www.romaniidinjurulromaniei.ro

Aceste *100 de poezii românești din Kazahstan* văd lumina tiparului cu sprijinul a trei români din cele două state românești: **Mugur Isărescu**, guvernator al BNR, **Grigore Belostecinic**, rector al ASEM și **Lidia Kulikovski**, director al BM „B. P. Hasdeu”.

www.romaniidinjurulromaniei.ro

Simion PLĂMĂDEALĂ

DEPARTE-APROAPE

*100 de poezii românești
din Kazahstan*

Autorul proiectului, coordonator,
cuvânt-înainte și imagini *Vasile ȘOIMARU*

Editura *Prometeu*
Chișinău – 2010

CZU 821.135.1(478)-1

P 70

Editura "Prometeu", str. 31 August nr. 98
Chișinău, MD-2004. Tel.: 23-38-59

Editor: *Raisa Sochircă*

Design: *Simion Zamșa*

Redactor: *Vlad Pohilă*

Procesare computerizată: *Ludmila Ilin și Iulia Bârsan*

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Plămădeală, Simion

Departamente. 100 de poezii românești din Kazahstan / Simion Plămădeală; autorul proiectului, coord., cuv.-înainte și imagini, Vasile Șoi-
maru. – Ch.: Editura "Prometeu" SRL, 2010 (Tipogr. "Digital Hardware"
SRL). – 138 p.

ISBN 978-9975-919-84-5

821.135.1(478)-1

P 70

ISBN 978-9975-919-84-5

© Simion Plămădeală, 2010

© Editura "Prometeu", 2010

CUVÂNT-ÎNAINTE

Întâlnirea mea cu **Simion Plămădeală**, se pare, a fost plămădită de Bunul Dumnezeu, la Alba-Iulia, în capitala simbolică a celor circa 30 mln de români de pe glob, la 1 Decembrie 2008, în cadrul festivităților prilejuite de aniversarea a 90-a de la Marea Unire. Acolo, după lansarea albumului *Românii din jurul României în imagini*, **Nicu Plușchis**, liderul Societății culturale „Dacia” a românilor din Karaganda, Kazahstan, mi-a reproșat prietenește că nu i-am vizitat și pe ei, că poate adunam suficiente imagini pentru un compartiment din album și despre viața românilor din această țară. Abia peste un an și jumătate am putut să vizitez frații noștri români din Kazahstan, aflându-mă acolo în perioada 26 mai – 3 iunie 2010. Gazdă și ghid mi-a fost **Nicu Plușchis**, asistat de către prietenul meu **Valentin Ciumac**, reprezentant al Companiei moldovenești ASCOM în Kazahstan, ex-ambasador al R. Moldova în Austria, apoi în Italia.

Bani de drum aveam, pentru că în ajun ridicasem premiul Departamentului de la București al românilor de pretutindeni, acordat pentru albumul nominalizat. Și consăteanca mea de onoare, prof. dr. **Zamfira Mihail**, a contribuit din economiile ei universitare la această “aventură” a mea, cu o condiție: să găsesc acolo măcar un cornovean de-al nostru, protagonist al viitoarei ediții a albumului.

Din primele clipe de aflare acolo, m-am convins că majoritatea românilor “kazahi” cu care am contactat nu și-au pierdut nici firea, nici limba românească, nici chiar multe din obiceiurile deprinse de la părinții lor. Totuși, cu anii, dorul de Patria lor istorică a devenit mai puternic, pentru alinarea căruia nu există alt leac decât revenirea acasă. Dacă nu pentru totdeauna, măcar atunci când nu mai poți de dor. Nu întâmplător românii din Kazahstan și-au numit ansamblul lor folcloric „Dorul”. Baștinașii și conducerea regiunii Karaganda au o atitudine bună față de conaționalii noștri, pentru că s-au integrat în societatea kazahă, comportamentul lor fiind uimitor de civilizată în toate domeniile: economic, social, cultural ale acestei țări. Cel mai mult, însă, au fost și sunt ajutați de către Ambasada României la Astana (ex-ambasador **Vasile Soare** și actual ambasador **Emil Rapcea**). Numai cât face excursia unui grup de etnici români de toate vârstele din Kazahstan prin toată România, sau concertul folcloric, prezentat la Karaganda, al unor artiști de prestigiu veniți din Țară, care a durat ore în șir, ambele organizate cu sprijinul Ambasadei române și al Departamentului pentru românii de pretutindeni.

Doar diplomația moldovenească în ultimii zece ani nu și-a bătut capul de consăngenii noștri din Kazahstan, de sărmanii basarabeni, deportați în stepa kazahă, și urmașii lor, de foștii țelinari și mineri, și ei deportați, dar “de bunăvoie”, nedeschizând în această țară, cu subsolul său doldora de zăcăminte, cu un

potențial economic de mare perspectivă și pentru R. Moldova, o ambasadă. Nu s-a întreprins nimic pentru ajutorarea consulară a moldovenilor. N-au dezvelit măcar un monument victimelor represiunilor staliniste din Basarabia, numărul cărora nu-l știe până azi nimeni.

Acolo am reușit să întâlnesc mai mulți români de înaltă probă, dar mare mi-a fost mirarea să întâlnesc în această imensă țară, de circa 3 mln km pătrați și doar 15 mln populație, un nebănuit poet român basarabean, ajuns la vârsta de 75 de ani, să-i trec pragul locuinței sale modeste de la periferia orașului-minier Karaganda, să-i admir bogata sa bibliotecă de circa 3000 de volume, majoritatea românești, el fiind poate cel mai reprezentativ român din Kazahstan...

Simion Plămădeală s-a născut la 23 octombrie 1935 în satul Grinăuți, de pe malul drept al Răutului, în județul Bălți al României întregite, în familia țărănilor Plămădeală Gheorghe și Maria (n. Frecăuțanu). La școala primară din localitatea de baștină a mers în anul 1942 pe care n-a terminat-o din cauza reocupării sovietice a Basarabiei, fiind nevoit în toamna anului 1944, după „eliberare”, să meargă din nou în clasa întâi. Școala de șapte clase din satul natal a absolvit-o în vara anului 1951, continuând studiile la școala medie din satul vecin Pelinia, pe care a absolvit-o în vara anului 1954. În același an a fost admis la Facultatea de Istorie și Filologie a Institutului Pedagogic *Ion Creangă* din Chișinău, secția de limbă și literatură *moldovenească*. A fost coleg de promoție

cu mulți înaintași din generația de aur a Basarabiei ocupate: **Grigore Vieru, Gheorghe Vodă, Petru Dudnic, Liviu Deleanu, Victor Teleucă, Mircea Druc, Anatol Ciocanu, Spiridon Vangheli** (cu ultimul fiind și consătean).

Dar, n-a ajuns Simion Plămădeală să susțină examenele de licență, fiind *înspăimântat* de perspectiva predării limbii și literaturii ruse într-o școală românească dintr-un sat de pe malul basarabean al Prutului, unde fusese repartizat la serviciu în primăvara anului 1959, chiar dacă studiasese cinci ani de zile filologia română *în straie rusești, străine...* S-a luat de mână cu bunul său prieten **Petru Dudnic**, și el poet, și au plecat pentru totdeauna la țelina lui Nikita Hrușciiov în Kazahstan, ca mai apoi să coboare în minele de cărbuni pentru 30 de ani, până la pensie, muncind în condiții nocive de tot, văzând cu ochii proprii colegi și prieteni morți în explozii subterane, dar unde se plătea mai bine.

Buna și iubita sa mamă, la plecare, i-a zis: “*Cât ai să trăiești, fiule, oriunde ai să fii, să rămâi om și român. Niciodată să nu spui că ești moldovean sau basarabean, cum vor ei...*” Și, fiul, s-a ținut de cuvânt. În tot acest răstimp Simion Plămădeală a scris sute, poate chiar mii, de poezii în limba maternă și în grafia latină, care arată că nu și-a trădat niciodată sfânta lui Patrie – limba română.

Iată câteva titluri ale poeziilor sale, grăitoare în acest sens:

Noi și ei, cotropitorii; Un vișor de durere prin

inima mea trece; Cu deznădejdea am trăit; Am suferit gândind mereu; Apusul meu însângerat; Veni-va ziua cea din urmă; În hăul negrului mormânt; Răutul copilăriei mele; Din frumusețea ta, Moldovă; Are inimă și floarea; Mi-e dor de-o dulce româncuță; De n-ar fi în lume doine; O dulce limbă românească...

Poeziile lui Simion Plămădeală au fost publicate în presa periodică cum ar fi: **Industrialnaia Karaganda** și **Naşa Iarmarka** din Kazahstan, în ziarul românilor din Montreal, Canada, **Pagini românești**, în **Flacăra lui Adrian Păunescu**, precum și în culegerea de versuri ale poezilor din Karaganda **Skvozi nasloenia let** (2009) ș. a. De-o carte aparte, însă, n-a avut norocul să-i fie publicată, chiar dacă, promisiuni a avut... De aceea, văzând în biblioteca sa teancul de foi cu poeziile lui, am decis să caut, la Chișinău sau București, posibilități pentru a-i face autorului o frumoasă și merituosă surpriză în toamna anului 2010, la cea de a 75-a aniversare de la naștere... Doar peste o lună de la ziua de naștere a poetului a apărut această posibilitate: pe 22 noiembrie 2010 dl **Mugur Isărescu**, guvernatorul BNR, împreună cu dl **Grigore Belostecinic**, rectorul ASEM, mi-au acordat un premiu pentru participarea și organizarea la BNR a unei SERII CULTURALE MOLDO-VENEȘTI, prilejuită de aniversarea a 130-a de la fondarea BNR, sumă suficientă doar pentru tipărirea acestei cărți, pentru că editura **Prometeu**, redactorul **Vlad Pohilă** și designerul **Simion Zamșa** nu mi-au cerut un sfanț pentru pregătirea manuscrisului pentru tipar...

Așa a apărut această carte, deoarece autorul ei, românul Simion Plămădeală, și poezia sa românească au meritat din plin acest efort al nostru. Și prietenii săi din depărtare ar fi încuviințat acest efort al nostru. Bunăoară, ex-ambasadorul României în Kazahstan, tânărul patriot român de numai 35 de ani, **Vasile Soare**, care a descoperit talentul nativ al lui Simion Plămădeală scria despre el pe site-ul românilor din Kazahstan: “O figură marcantă a comunității românești din Kazahstan este veteranul Simion Plămădeală, miner și poet; a studiat la Institutului Pedagogic din Chișinău... A ajuns în Kazahstan în anii '50, ca mulți conaționali de-ai săi din Basarabia, la lucrările de deștelenire declanșate de regimul sovietic al lui Nikita Hrușciiov, pe motiv că la absolvirea facultății a refuzat să predea limba rusă la o școală românească de pe malul Prutului. Poetul a lucrat peste 30 de ani în minele de cărbuni din Karaganda, timp în care a scris sute de poezii în limbile română și rusă, prin care și-a exprimat suferința îndurată, nostalgia după locurile natale, a militat pentru limba și identitatea românească a moldovenilor. Astăzi, poeziile lui Simion Plămădeală îi încântă pe cei mai tineri și sunt publicate periodic în presa locală”.

Dar iată cum și-a prezentat consăngeanul său scriitorul român canadian **Paul Dăncescu** în ziarul românilor din Canada, *Pagini românești*: „În mijlocul Asiei s-a descoperit un poet. Domnul Simion Plămădeală, septuagenar, este unul dintre cei peste 20.000 de români moldoveni din Kazahstan, țară

mare cât un continent. Când a părăsit Moldova era aproape un copil. El a petrecut 50 de ani în Kazahstan, dintre care peste 30 de ani a lucrat într-o mină de cărbuni. Locuiește în Karaganda, oraș situat la 1000 de kilometri depărtare de vechea capitală a acelei țări. Și în acel oraș pierdut, prin dragostea și prin osârdia unui om de suflet, Excelența Sa domnul Vasile Soare, Ambasadorul României în Kazahstan, românii au organizat, în 2005, o Societate Culturală Românească *Dacia*. Dar mai bine să-l dăm glas domnului Simion Plămădeală, să ne cânte în poezii dorul de țara sa îndepărtată...” și, în continuare, sunt inserate câteva poeme de autorul nostru din nemărginita stepă kazahă.

Dumitru Zamfira, marele instrumentist din orchestra populară *Ciocârlia*, orchestră care a avut un turneu în Kirghizstan și Kazahstan în noiembrie – decembrie 2005, și care l-a cunoscut acolo pe Simion Plămădeală, l-a apreciat la justa valoare într-un articol din *Flacăra lui Adrian Păunescu*: “Ceea ce surprinde plăcut este că nea Simion are o vivacitate de invidiat, intră în hore și sârbe românești, iar gerurile groaznice nu i-au învins căldura din sufletul său de român. Stau și mă întreb: ce l-o fi făcut să reziste atâta amar de ani printre străini? Doar și acum, el degajă o forță interioară extraordinară.

Într-o zonă unde gerurile aspre sunt greu de suportat, probabil că pe Simion Plămădeală l-a întărit dorul de țară. Se bucură ca un copil când aude vorbă românească, el fiind printre pușinii ce știu atât scrierea

latină, adică în limba română, strămoșească, cât și în cea rusească. În ambele limbi se exprimă cu lejeritate. Și nu cu o lejeritate oarecare, ci una de poet hărăzit de Dumnezeu să-și arate talentul cunoscuților”.

Și, după atâtea cuvinte frumoase despre acest minunat om, român, patriot și poet, să nu întreprinzi ceva pentru a-i tipări o primă carte în primii 75 de ani de viață?...

*Dr. Vasile ȘOIMARU,
călător prin românie
25 decembrie 2010*

SUPRAVIEȚUIREA PRIN SPIRIT

... Numai acei ce au măcinat nesfârșiți ani făina amară a dorului de baștină în gulaguri, închisori, la „șelină” etc. pot ști prețul acestui *departe-aproape*, surprins în titlul cărții de față.

Departe cu făptura-ne efemeră de țărânele străbune, de codru, cântec, grai, izvor, de ulițele satului drag, cu fierbintea lor pulbere în zile de Cuptor, ori cu răcoroasa rouă a toamnei, cu clopotnița strălucind în apus de soare, scârțâit de cumpene, atâtea alte icoane scumpe inimii, amintirii...

Dar aproape, dureros de aproape cu sufletul de toate acestea: privești, amintiri din nevinovata, dar atât de bogata, copilărie – dulcea, părinteasca limbă, neuitatul ei alint, atât de scump, tăinuit în cele mai adânci adâncuri ale sufletului românesc.

Repetat până la refuz, obsedat, ca un andanț-doloroso dintr-o simfonie a durerii, revine acest leitmotiv în culegerea de versuri – sincere, spontane, explozive (cu explozie neîntârziată) – ale acestui român basarabean, dus de valurile vieții la mii de leghe de satul străbun, de Răutul lin curgător, de prietenii, foști colegi de facultate, idolatrizați: Grigore Vieru, Gheorghe Vodă, Mircea Druc, Anatol Ciocanu, Spiridon Vangheli; alții de suflet: Petru Dudnic, Liviu Damian, Dumitru Matcovschi etc.

Pe care-i evocă iar și iar, la fel de obsedant, ca și chipul MAMEI, ce revine în nenumărate rânduri, ca într-o sală a oglinzilor, ce repetă la nesfârșit imaginea vizitatorului.

* * *

Rupt de la baștina scumpă, neuitată, prin forța împrejurărilor, ca alte zeci (sute?) de mii de români basarabeni, Simion Plămădeală nu-și trădează plămada strămoșească, plinește cu sfințenie porunca MAMEI: „Cât ai să trăiești, oriunde ai să fii, să rămâi român” (apud Vasile Șoimaru, *Căderea comuniștilor*, Ed. Prometeu, Chișinău, 2010, pag.119). Chiar de-l desparte o jumătate de secol de Grinăuții copilăriei, înstrăinatul nu-și uită neamul, limba, istoria, e alături de durerile noastre obștești. Tot V. Șoimaru, la aceeași pagină, aduce mărturie despre biblioteca de carte ROMÂNEASCĂ, agonisită de protagonist de-a lungul anilor, peste 3000 de volume.

Stând la sfat cu ele, și-a ascuțit instrumentele artistice, venind către noi, cititorii Dumnealui, cu acest CREDO de devotament, statornică dragoste pentru Doamna Limbă Română, Regina sufletelor noastre, acei ce-o vorbim, o cântăm, o venerăm. E marele, netăgăduitul merit al nobilului Vasile Șoimaru, de a-l fi descoperit, prețuit și care prin prezenta carte îl aduce în mijlocul nostru – în „Casa cea Mare” a spiritualității noastre – pe acest răzlețit, îndepărtat geograficește, dar apropiat sufletește, Simion Plămădeală.

* * *

Tematica versurilor din prezenta culegere se poate axa în cadrul valorilor perene: Mamă, Limbă, Baștină, Neam, Prietenie, contrast dintre întunericul minei, unde autorul a muncit 30 de ani, și lumina mirifică a plaiului natal: „Codrul cu poienele, ochii cu sprâncenele”.

Deși septuagenar, eroul liric rămâne în continuare tributar înfiorărilor tinerești: „Mi-e dor de-o dulce româncuță/ Pe care-o tot lăsam să crească./ Dar nu știu: e în sat, ori fata/ S-a dus cu șatra țigănească”. Prezentă, precum ne convingem, și nemuritoarea temă a dragostei de tinerețe, de viață și de scânteia izvorâtă de sub amarul: bărbat-femeie-iubire.

Dragostea de mamă e legată indisolubil de cea de glia străbună: „Mi-e dor de leagănul meu scump./ De locul unde m-am născut./ **Pe unde MAMA a pășit/ Țărâna neagră s-o sărut**”.

Sau: „Astăzi MAMA nu mai este, /Doarme-n veșnicul mormânt./ **Ea cu ochii mei privește/ La luceferi lăcrimând**”. Aici e prezentă și meditația filosofică: infinitul lanț al existenței, trăirii umane.

Un jurământ de credință pentru Limba Română: „Nici dorul, nici singurătatea/ În mine nu sălbătesc/ Atâta cât în al meu suflet/ Se zbate Graiul Românesc./ Din vorba Mamei, vorba tatei,/ Din limba neamului întreg/ Precum nectarul de pe floare/ Aceste rânduri le culeg”.

Meditez tot citând: multe din versurile acestui suflet îndepărtat, stingher, rupt de matcă română, se cer puse pe note, cântate, ca un imn de slavă, nemurire Limbii Românești.

Și-n „Povestea mea-i păzită de balauri” revine la același laitmotiv: „Se duc toți din dorința ca să vadă / Cum viscolește-n stepele sihastre/ **Sau poate să-și dureze-o sfântă spadă/ Ca s-o ridice pentru limba noastră**”. Ce altă bătaie de clopot de alarmă mai tulburătoare decât aceste versuri, izvorâte din preo-

cuparea, temerea pentru destinul comoarei noastre, amenințată de înstrăinare, dispariție?

Versuri calde, izvorâte din inima de credincios prieten, închină autorul scriitorilor: Liviu Damian, Petru Dudnic, Leonida Lari, Dumitru Matcovschi, Grigore Vieru. Antologice îmi par versurile dedicate lui Grigore Vieru: „În mina cea de aur/ A limbii noastre dulci/ Ai coborât, Grigore,/ Lumină să ne aduci”.

Sau din cele consacrate lui Liviu Damian: „Așa ca tine, altul,/ Pe atuncea nu vorbea. Tu nășcoceai cuvinte/ Cu licăriri de stea./ Eu mă miram./ O, Doamne,/ De unde le mai scoate?/ Din zguduiri străbune/ Sau **din eternitate?**”

Trudind o viață în mina de cărbuni, revine mereu cu metafore, legate de noua (veche) profesie: „Când mângâi bulgărașul de cărbune, /Aud cum el încet parcă îmi spune:/ „Eu sunt un strop de rouă ne-nceput/ Al vremurilor sfinte ce-au trecut;/ Sunt o durere, cântec pentru lume,/ Sunt floricea neagră fără nume...”

Antologică, baladescă mi se pare și ”Sfârșitul vieții”: „El nu va auzi cum plânge scripca /Și fluierul cu-atâta jalnic dor... /El niciodată nu se va întoarce/ Să guste apa rece din izvor./ De-aceea își îngroapă-n rândul-acesta/ Tot sufletul pe veci însângerat – / **Ca el să se prefacă-n rândunică,/ Să zboare spre toți oamenii din sat**”.

Viața naturii e identică cu a autorului: „Cade-o frunză de pe pom,/ Precum sufletul din om./ Cu tristețe, de pământ /Se lipește ca s-o cânt. / – Frunză roșă, ce suspini/ **Ca o viață prin streini?** / – Nu suspin, în taină spun: „Să fii, omule, mai bun.” O altă temă ce,

ca un ecou, însoțește toate celelalte, generalizându-le și aprofundându-le – tema ocupației sovietice, năpăstă aducătoare de nenorociri: crime monstruoase, foamete catastrofală, execuții sumare, valuri de arestări, deportări, înstreinarea de neam, istorie, baștină.

În poezia „Bate vântul sorții grele” e conturat dezastrul uman al casei părintești: „Bate vântul sorții grele /Prin pustiu siberian... /Cine te-a adus încoace,/Pui frumos de moldovean?”, autorul răspunde: „Pe tătucul meu, sărmanul/Pe la zori l-au ridicat,/ L-a ucis în pușcărie/Un călău încornorat./ Am rămas și fără Mamă, /A murit de foame ea (...)”. Și, în încheiere: „Ca să poți tu înțelege /Cât am suferit de mult,/ **Cântă, frate,-n limba noastră, / Că eu plâng, și te ascult.**”

În prezenta culegere autorul adună noi și noi acuze la adresa cötropitorilor, demascându-le agresivitatea acaparătoare: „Ei ne văd prin gura țevii, /Eu de danșii să mă tem?/ Decât sclav – mai bine moartea!/ Veneticilor – blestem! (...) Bine-i să te rogi acasă, /Dar ce vor ei de la noi?/ **Ei ne văd prin gura țevii, / Ei vor sânge și război**”.

* * *

Nu putem trece cu vederea o particularitate aparte a atelierului artistic al acestui anonim, până acum, autor. Atunci când gândurile, simțurile îl copleșesc, el recurge la catren.

Ca mici gheizere, catrenele vin să exprime lapidar esența intrinsecă a zbaterilor sufletești ale protagonistului: „Fără Ea se pierde Neamul, / Fără Ea nu pot

să cânt. / Limba – cel mai scump tezaur/ Dintre toate pe pământ”. Sau, referitor la tema abordată deja: „De-atâtea războaie /Cu orice popor/ E frig și-ntuneric/În creierii lor”.

Versurile lui Simion Plămădeală, mai mult încărcate de nostalgie, durere, le-ar putea semna orice înstrăinat care, departe de baștină, nu și-o uită, o rememorează dureros, îi înalță elogiile și doine de jale, copleșit de tardive regrete, dorințe neimplinite.

Un adevărat peisaj în maniera lui Isaak Levitan, în adâncă toamnă, cu mesteceni, arșari trști, ruginiți, cu căpițe de fân stinghere în poiene, toate exprimând regrete și tângă, nostalgie pentru primăvara-vara ce au zburat grăbite, ca anii vieții omenești.

În acest sfâșietor *requiem*, izvorât, plămădit în mina de cărbuni întunecată, o notă optimistă pentru cititor conferă capacitatea scriitorului de a pune pe note măiestrit gânduri și simțiri, întreaga gamă a vieții sufletești, aidaoma țesătoarei iscusite a covorului românesc, care alege, rostuiește firele, culorile, plâsmuind frumusețea.

Îl așteptăm pe acest îndrăgostit de vraja cuvintelor cu noi doine și balade, cugetări rimate, izvorâte din inima-i de patriot român, a cărui supremă armă și pavază e eterna, dulcea, diamantina LIMBĂ ROMÂNĂ.

Cu Doamne-ajută, mai departe!

Constantin BOBEICĂ,
membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova, octogenar,
veteran al Armatei Române și al gulagului siberian

13 Decembrie 2010

P.S. – Lecturând din nou și din nou versurile acestui inimos, credincios român, plămădite în întunericul minei din Karaganda, care, despărțit prin jumătate de veac și mii de kilometri de țâța țărânelor străbune, a rămas credincios valorilor ancestrale – baștină, MAMĂ, limbă, neam, istorie – nevrând îți pui întrebarea: prin ce miracol a supraviețuit acest Simion PLĂMĂDEALĂ stingher, ca stejarul din poemul lui Walt Whitman, crescut singuratec în mijlocul câmpiei?

Răspunsul e simplu. Dar adânc, tainic în simplitatea, spontaneitatea lui.

...Poporul evreu, învins, decimat și împrăștiat în cele patru vânturi de legiunile lui Adrian (anul 135 după Hristos) după două milenii a supraviețuit, și-a refăcut statul prin spirit neînving, prin credință.

Primii creștini, prigoniți, crucificați, aruncați în gropile cu lei, nu doar au supraviețuit – au biruit prin puterea credinței, a sufletului. Aceste dumnezeiești daruri ale omului de totdeauna constituie alfa și omega personalității, lumina interioară ce-i luminează calea vieții în cele mai inumane, mai terifiante condiții existențiale. Amintiți-vă de eroii lui Soljenițân, Râbakov, Grossman, Ioan Sârbu, alți cronicari ai gulagurilor comuniste. Nu întâmplător torționarii, de orice speță, înainte de a-și nimici fizic victimele, ca o premisă a acestei pulverizări, năvăleau prin diabolice procedee a lipsi personalitatea umană de propriul eu, de suflet.

Nedespărțit de spirit, precum știm, printre multe alte elemente constitutive e și cel ce ține de **naționalitate**. Nu cumva, la voia întâmplării, **internaționalismul proletar** (ca odinioară, naționalismul șovin, velikorus) servise cauza deznaționalizării popoarelor Uniunii?

Stalin, zi și noapte, cu ciorpacul, neostenit amesteca în marele cazan, în care votca rusească și numitul inter-naționalism, tindeau a dilua, a corci esența națională a popoarelor conlocuitoare, rusificându-le. Întâmplătoare să fie azi virulentele atacuri ale Kremlinului la adresa Bucureștiului, Chișinăului, ori de câte ori scânteia națională dă să ia în pară? Deloc. E vechea, seculara “tradiție” imperialistă a Rusiei, care în tendințele ei expansioniste se împiedica de “un ciot” – poporul român.

Nu sunt, subsemnatul, primul care să exprim marele adevăr: “Cu cât forțele naturii, mediului socio-politic îi sunt mai adverse Omului, cu atât mai mult e întraripat, împuternicit sufletul lui”.

...Un camarad de gulag, Damaschin Cojocar, din Țibirica Orheiului, îmi demonstra cu emoție o BIBLIE, povestindu-mi și istoria ei. În mina de la Inta, Siberia, (observați coincidența: tot miner!), pe ultimele ruble cumpără o Biblie românească. EA, Sfânta, l-a ajutat să supraviețuiască, să-și refacă familia răzlețită și să revină, gospodărindu-se de iznoavă, la baștină.

Nu vă frapează similitudinea destinelor acestor doi români? Puternici, nebiruiți, veșnici ca munții, ca neamul, apărați în primejdii de aceeași platoșă de nepătruns – sufletul românesc, omenesc!

C. B.

19 decembrie 2010

* * *

Negru ca un drac din mină
Ies cu sclavii la lumină:
Să fumăm dintr-o țigară,
Să aud cum se-nfioară
Iarba verde pe pământ
Pieptănată lin de vânt;
Să beau – inima când cere –
Lapte dulce, vin sau bere;
Să respir adânc – să-mi pară
Că mă nasc a doua oară.

1967

ÎN ADÂNCIMI VIRGINE DE CĂRBUNE

Din sânul abatajului când mușcă
Cu dinții săi de fier o grea mașină –
De parcă zbiară dracul și împușcă –
Mă-nfiorează iar bătrâna mină.
Cu taina unor veacuri spulberate
Pe când se prefăceau în straturi dure
Atâtea mări de ierburi fermecate,
Copaci ca-n basme, florile pădurii;
Și, poate, chiar și stelele bizare
S-au prefăcut cândva în negru Soare,
Pe care-l scoatem astăzi din adâncuri
Cu dor nețârmuriț de sacre cânturi.

Nu plâng chiar de mă-năbușă furtuna,
Stârnită-n abatajul meu fierbinte
De caii de oțel care detună
Străfunduri ce ne cheamă înainte;
În adâncimi virgine de cărbune,
Ca vrerea să-mi călească și dorința
Prietenului scump să-ncerc a-i spune
Că mult mi-e dor de plaiuri și părinții
Ce-au tot muncit mereu întreaga viață
Dar ne spuneau cu zâmbetul pe față –
Pân-adormeam – povești tulburătoare
În limba cea mai dulce de sub soare.

1 martie 1981

DAR CINEVA MĂ-NDEAMNĂ

Mă mișc încetișor, cu grijă mare,
Spre locul meu de lucru sub pământ
Pe unde-a-ncremenit atâta soare
Pe vremuri ce încerc eu să le cânt
Așa cum pot, cum capul mă ajunge,
Când mă întorc din abataj trudit.
Dar cineva îmi pare că mă-mpunge,
Mă-ndeamnă ca să scriu un fând venit
Din adâncimea neagră de cărbune
Ce-a fost cândva un vis, a fost minune,
Iară acum, poftim - realitate
A stropilor pe genele-aplecate -
A stropilor cei negri de sudoare
Din care versul meu modest apare.

12 martie 1981

UN VIFOR DE DURERE PRIN INIMA MEA TRECE

„Eu mă mai văd alături de mama-n noaptea rece...”

Nicolae Labiș

Trăsnise vestea ceea ca din senin și eu
Mă bucurasem, Doamne, că voi pleca de-acasă:
Să văd pământuri noi stele-n curcubeu
Și graiuri să aud – de-s tot așa frumoase
Ca limba noastră dulce și plină de mistere,
Să gust din veselie, adesea – din durere

De-atunci trecut-au ani și ani în zburciurare
Pe drumuri fără de capăt prin stepe și pustiuri,
Prin lumea subterană cu-ncremenitul soare
Zăcând de mii de veacuri în negrele sicriuri
Ce sug din om sudoare și timpul care trece.
Și iată-mă alături de mama-n noaptea rece...

De-aș fi venit eu, poate, puțin mai înainte,
Sau poate de-i scriam ceva mai des scrisoare,
N-ar sta acum pierdută ca un copil cuminte,
Cu chipul ei sublim între cununi de floare.
Un vifor de durere prin inima mea trece,
Sunt zguduit alături de Mama-n noaptea rece...

16 mai 1981

* * *

Când arde bulgărașul de cărbune,
O flacăra fierbinte și curată
Îmi încălzește viața zbuciumată,
Din sensul ei cristalizând minune.

În foc privind, ca-n ochii dulci de fată,
Eu las în suflet cântecul să-mi sune,
Sudoarea din străfunduri s-o adune
Și s-o prefacă-n piatră nestemată.

Căci steauă neagră-i bulgărul din mină –
Un puișor al vremurilor stinse
Ce se preface astăzi în lumină –

Lumină, ca un om cu plete ninse,
Dar cu speranțe, gânduri neînvinsse –
În plai străbun de-i crește rădăcina.

18 octombrie 1981

* * *

Cenușa visurilor vieții
Senin mi-a coborât în păr,
Ca focul blând al dimineții
În zbucium înflorit de măr.

Ea îmi aduce dor fierbinte
De-o casă albă pe meleag,
Șoptindu-mi tainic: “Înainte
Să duci al cânturilor steag!”

1982

www.romaniidinjurulromaniei.ro

LA BALUL NOSTRU CEL DE ABSOLVIRE

Elizei D.

La balul nostru cel de absolvire
În ochii tăi ardeau frumoase astre
Și mai ardea și dorul despărțirii –
Ca nuferii pe apele albastre.

Un pui de foc al zărilor aprinse
Îți rumenea obrajii tăi de zână.
Ții minte, draga mea, acele clipe
Azi prefăcute-n scrum și în tărână?

Chiar dacă numai amintirea blândă
Ne mai vrăjește azi ca o nălucă,
Nu pierde tu speranța fluturândă –
Lumină coborâtă-n miez de nucă.

Aș vrea să mă-ntâlnesc cu-a ta privire
Măcar într-un apus al vieții noastre:
Să mai dansăm la bal de absolvire,
Să văd în ochii tăi sublime astre.

Aș vrea să te mai văd măcar o dată,
Chiar dacă ai tu bucle ca zăpada:
Să cad eu în genunchi, frumoasă fată,
Să nu mă tem c-o lume-o să ne vadă.

Când încerca-vom noi în ceas de seară
Să numărăm pe boltă constelații,
Să ne chemăm din lumile stelare –
Ca dintr-un mit – surorile și frații...

La balul nostru cel de absolvire
În ochii tăi ardeau frumoase astre
Și mai ardea și dorul despărțirii –
Ca nuferii pe apele albastre.

23 octombrie 1985

DE N-AR FI ÎN LUME DOINE

De n-ar fi-n această lume
Ploaia noastră românească,
N-ar putea în al meu suflet
Floarea dorului să crească.

De n-ar fi în lumea asta
Strugurași de poamă fragă,
N-aș mai fi știut vreodată
Că de dulci minuni mi-e dragă.

De n-ar fi în lume doine –
Melodiile străbune –
N-aș mai fi știut că ele
Fac din mimă cărbune.

Când aud cum cântă scripca.
Uit că mai trăiesc sub soare.
Tot fiorul ei fierbinte –
Un suspin de zbućiumare.

Chiar de mi-ar propune-n viață
Munți de aur, veșnicie –
Totul dau numai pe-o frunză
De pe scumpa noastră Glie.

5 mai 1986

* * *

Arde-o stea necunoscută
Pe o margine de zare.
Undeva mai sus, la dreapta,
Strălucește Ursa Mare.

Însă Ea nici nu-nțelege
Pentru ce și pentru cine –
Din eternitatea bolții –
Scapă farmece virgine.

22 octombrie 1988

* * *

Tainic soarele coboară
Spre apusul sângeriu.
Îl admir cu nostalgie
Și mă bucur că sunt viu

* * *

De-aș fi dăltuit o viață
În tezaurul matern,
Roi de gânduri pe hârtie
Eu aș fi putut să-aștern.

Fără Ea se pierde Neamul,
Fără Ea nu pot să cânt.
Limba – cel mai scump tezaur
Dintre toate pe pământ.

* * *

După șapte mii de schimburi
A scăpat din mină teafăr
Și se bucură, prin lacrimi,
Când răsare un luceafăr.

7 mai 1989

O DULCE LIMBĂ ROMÂNEASCĂ

Un cer cu nourii de plumb
Inundă lumea despărțirii –
Enigma veșnicului dor,
Ca să tresar din amorțire.

Și poate fără ca să vreau –
Străfulgerat de nostalgie –
Iau drumul visului de foc
Spre înflorita noastră Glie.

Vin să mă-nchin acelei limbi
În care s-au iubit strămoșii.
Dar vor în veacul Douăzeci
Să ne strivească ticăloșii.

Li se mai zice lor mancurți
Sau, poate, suflete păgâne
Ce-ar vrea de tot să ne tâmpim,
Să n-avem Grai, Pământ și Pâine.

Ei m-au trimis cândva prin lumi
De-nsângerată zbuciumare,
Dar dragostea de plai și frați
Nu pot mișei să-mi omoare.

Vin să mă duc la țintirim,
La movilița Mamei mele –
Să plâng în hohotul nocturn,
În fața stelelor rebele.

Iar mama din al său mormânt,
Ca altădată, să-mi șoptească:
Avem numai un singur grai,
O dulce limbă românească.

20 mai 1989

POVESTEA MEA-I PĂZITĂ DE BALAURI

Povestea mea-i păzită de balauri:
Să nu se-ntoarcă toți compatrioții
Duși undeva departe, pe coclauri –
Acolo să-și găsească ceasul morții.

Să nu-și aline sufletul cu poamă,
Cu mere de la țârna lor străbună...
Siberia le scutură din coamă
Singurătăți în iernile nebune.

De ger, și cerul crapă și pământul
Și oamenii cu toții nu rezistă,
Dar cel care-i la Patrie cu gândul
Înfruntă tot în era comunistă.

La Bodailo, Kamceatka depărtată,
Pe la Taimărul strâns de nord în clește
Se-ntâmplă ca-ntr-un basm – auzi o fată
Vorbind c-un Făt-Frumos, în românește.

Te temi să te apropii, te cutremuri...
În sinea ta te-ntrebi a câta oară:
Cum de-au ajuns pe locuri fără trenuri
Nu cei bătrâni – frumoasa Mărioară?

Se duc toți din dorința ca să vadă
Cum viscolește-n stepele sihastre
Sau poate să-și dureze-o sfântă spadă
Ca s-o ridice pentru limba noastră?

28 mai 1989

NOSTALGIE LA MARGINEA APEI

Depart, departe de țară,
Depart de Patria mea,
Aidoma inimii – marea
Se zbugiumă-n licăr de stea.

Prin noaptea de vară, sălbatec,
Aleargă smintitele valuri
În spate cu-al lunii jăratec;
Aleargă ca niște balauri.

În brațele stâncilor groase
Se-aruncă, stinghere, și mor,
Și spuma – regina duioasă –
Se naște s-aline un dor.

Un dor de pământuri străbune,
De-o casă cu fața spre Soare.
Dar luna se-ascunde – furtuna
O-nghite și plânge ca fiara.

Și plânge și-o inimă, prea jalnic poate...
Ea plânge încet, pe ascuns,
Că are în viață de toate,
Că are-o bucată de pâine,
Dar astăzi prietenii nu-s.

*Aceste strofe nostalgice le-am scris în mina
de cărbuni nr.121 (orizontul nr.1) din or. Karaganda,
14 august 1989*

N-AI FĂINUȚĂ DE PORUMB

N-ai făinuță de porumb
Ca aurul din astre,
Să-ți faci un Soare, cald, rotund,
Ce bate la fereastră?

La geamul veșnicului dor
De Casă și de Mamă –
Dor care chiar și din mormânt
Te arde și te cheamă.

Ca nu cumva pe undeva –
Bătut de sihăstrie –
Să uiți de Neamul tău Viteaz,
De-nsângerata glie.

N-ai făinuță de porumb
Să faci din ea minune,
Ca-n vălul dulce aburind
Să poți ceva a spune?

Când ești de graiul tău matern
Înstrăinat pe-o viață,
Vorbește-n gând sublim și blând –
Singurătatea-nvață.

Ea te-ntâlnește prin furtuni
Cu cercuri de jărativ –
Să nu uiți Gura cea de Rai,
Să nu te faci sălbatic.

23 aprilie 1991

* * *

Foaie verde de agud,
Cântul cucului n-aud
Într-un abataj din mină
Unde nu-i pic de lumină.
Dar prin stropii de sudoare
Parcă văd grădini în floare...
Mă întreabă Nostalgia:
„N-ai uitat copilăria
De pe Valea cea Frumoasă?
Și de ce te-ai dus de-acasă?”

23 aprilie 1991

STEA POLARĂ
(Nostalgia despărțirii)

Lui Petru Dudnic

Tu nu mai ești. Te-ai dus bărbat în floare
Precum se duce visul matinal.
Te-ai dus ca o sublimă stea polară
În brațele pământului natal.

Te-ai dus... Plecarea ta zguduitoare
M-a răstignit ca pe-un Isus Hristos
Pe crucea despărțirii și-a durerii
Bătută de-un destin misterios.

Sunt vinovat că n-am venit acasă
Atunci când m-ai chemat, m-ai sfătuit,
Să te mai văd o dată, viu pe lume,
Să te sărut, să-mi spui: „Bine-ai venit!”

Prietene din anii tinereții!
Tu ca un Făt-Frumos viteaz mergeai,
Zburai prin vijelie ca un vultur –
Vorbeai cu ea în cel mai dulce grai.

Spuneai tu că negara înflorită
E ca o mare veșnică din vis.
Că ea și Calea Robilor îți fură
Și zilele și somnul – cum ți-i scris.

Te-ai dus... dar tu din luturile noastre
Vei tulbura și inimi și păduri;
Vei lumina din cărțile lăsate
Ca focurile sfintelor scripturi.

10 mai 1991

* * *

„Sălbătesc singurătățile...”

Elena Tamazlăcaru

Nici dorul, nici singurătatea
În mine nu sălbătesc
Atâta cât în al meu suflet
Se zbate graiul românesc.

Din vorba mamei, vorba tatei,
Din limba Neamului întreg
Precum nectarul de pe floare
Aceste rânduri le culeg.

Aș vrea să le prefac în păsări,
În rândunele ce-ar zbura
Din abatajul de cărbune
Spre tot ce-i sfânt în Țara mea.

Spre inimă de Om și Codru
Cu lacrimi pe petale reci –
Ca tu, prietene și frate,
Din Raiul verde să nu pleci.

Căci undeva prin magadanuri
Vei suferi mereu, strein,
Numai la noi, la noi acasă,
Îi dulce frunza de pelin.

10 mai 1991

CUTREMURAT DE NOSTALGIE

Cutremurat de nostalgie,
De focul veșnicului dor,
Mă îngrozesc, mă tem departe
Fără amicii mei să mor.

Mă tem să mă gândesc în mină
O clipă numai că pe veci
Voi fi-ngropat de mâini streine
În noaptea luturilor reci.

Precum s-a întâmplat în viață
Cu oameni mulți de pe la noi
Ce-au părăsit cândva meleagul,
Neîntorcându-se-napoi.

Ca de amar și bucurie
Să-și verse ultimul suspin
În fața unei flori albastre,
În fața unui tânăr spin

Ce-a răsărit dintr-o enigmă,
Din țărna dulcilor visări,
Să facă scrum din toți dușmanii
Îndepărtatei mele țări.

O, nostalgie! Nostalgie!
Când n-am cu cine pe pământ
Să schimb o vorbă-n limba noastră –
Încearcă lacrima un cânt.

22 noiembrie 1991

* * *

Mama nu mai așteaptă
Reîntoarcerea mea –
În țărâna cea neagră
A căzut ca o stea...

S-a ascuns în enigma
Unei veșnice lumi
Ca un dor, o durere
Scufundate-n genuni.

Ca o lacrimă, mama
A trăit pe pământ,
Ca un zbucium de jale –
Pentru neam jurământ...

A trăit ca o floare
În bătaie de lumini,
Ca o pâine preabună
Cărei veșnic te-nchini.

Mama azi nu mai este
Între stelele vii...
A trăit ca o floare în bătaie de lumini,
Ca o pâine preabună cărei veșnic te-nchini.

31 iulie 1992

* * *

Un zâmbet înflorit
Pe fața ei ardea...
Sărutul de atunci –
Îmbătătoare stea.

Trecut-au ani și ani
Sub cer de piatră, grei...
Pe unde-am fost nu cresc
Copaci rotați de tei.

Sunt om încărunțit
De zgomotul nebun
În abataj adânc –
Ei, ce să vă mai spun?

Sunt om care iubesc
Tot ce-i curat și sfânt:
Cuvântul românesc,
Întregul meu pământ.

14 martie 1993

CHIAR ȘI DEPARTE, PREA DEPARTE

Chiar și departe, prea departe
De stâni, ciobani și urdă dulce,
De sălcii tinere pletoase
Rășfrânte-n apă cristalină –
Sunt întâlnit de Plaiul Mamei,
De pitoreștile lui sate
Cu fete mari cum nu mai are
Pe lumea asta nici o țară.
    Când se aude glas de fluier
    Sau duioșie de vioară,
    Eu nu mai pot de bucurie.
    Dar melodiile de-acasă
    Îmi fac din inimă – cărbune
    Extras din minele iubirii.
Cum să-l aprind să se-ncălzească
Cel rătăcit prin ghețuri albe
Sau prin pădurea subterană
Cu cerurile ei de piatră,
Fără de lună, fără stele,
Dar cu explozii infernale!?
Cum să-l aprind să lumineze
Tot întunericul de smoală,
Când rătăcim prin glodul vieții
Departe de sublimi luceferi?

8 martie 1994

NOI ȘI EI, COTROPITORII

Ei ne văd prin gura țevii
De nu vrem să-i ascultăm.
Pentru ei pe lumea asta
Nu mai am decât blestem.

Ei ne văd prin gura țevii,
Chiar și de ne gudurăm
Ca un câine. Pentru dâșii
Nu mai am decât blestem.

Ei ne văd prin gura țevii.
Eu de dâșii să mă tem?
Decât sclav – mar bine moartea!
Veneticilor – blestem!

Bine-i să te rogi o viață
Numai Lui, Lui Dumnezeu.
Ei ne văd prin gura țevii,
Ei ne urmăresc mereu...

Bine-i să te rogi acasă.
Dar ce vor ei de la noi?
Ei ne văd prin gura țevii,
Ei vor sânge și război.

Bine-i să fii bun la suflet
Ca o pâine, dar să știi:
Ei ne văd prin gura țevii –
Pe cei morți și pe cei vii.

Omorând, ei se distrează –
Nu de astăzi, nu de ieri.
Ei ne văd prin gura țevii,
Vor iertare să le ceri.

Pentru ce? La noi acasă
Vrem și noi să fim stăpâni.
Ei ne văd prin gura țevii –
Secole, nu săptămâni.

Noi muncim și zi și noapte
Pentru Neamul nostru sfânt.
Ei ne văd prin gura țevii,
Sapă pentru noi mormânt.

Ei ne văd prin gura țevii,
Spun că noi suntem țigani;
N-avem frați la Timișoara,
Nici surori la Botoșani.

Ei ne văd prin gura țevii,
Spun că ne-au „eliberat”.
Dar de câte ori cu tancuri
Glia ne-au însângerat?

Ei ne văd prin Gura Morții –
Pe români basarabeni...
Lor le trebuie pământuri
Fără de aborigeni.

8 martie 1994

VENI-VA ZIUA CEA DIN URMĂ

Veni-va ziua cea din urmă
Cu nedorita neagră clipă,
Când nu voi mai veni la Tine
Decât pe-a dorului aripă.

Așa cum au venit decenii
Spre Tine – gândurile mele
Din abatajele în flăcări
Cu strășnicile rebele.

Surorile atunci cu jale
Nu m-or boci în limba dulce
A celor mai sublime plaiuri –
La groapă ruși mă vor duce.

Se va întuneca seninul
Ca sufletul, o viață-ntreagă,
Când mă gândeam cum în Moldova
Se rumenește poama fragă.

Și te îmbată ca mireasa
În rochie de cununie...
Eu după Țara mea frumoasă
Voi tângui o veșnicie.

19 august 1994

* * *

Măine seara vin la tine
Să te mai sărut o dată,
Ca-n străinătatea neagră
Să nu uit o dulce fată...

Care e cu ochi ca cerul,
Când răsare mândrul Soare..
Să nu uit până la moarte
Taina lor strălucitoare

* * *

Timpuri de restriște astăzi iar trăim –
Mulți se vor, sărmanii, duși la țintirim.

Chiar de n-ai în casă ce-ai visat cândva –
Viața niciodată nu ți-o blestema.

Dimineața iese Soarele pe cer,
În cumplite focuri cele rele pier.

După ploi de piatră grele ca-n infern
Pe cărarea scumpă frunze se aștern.

Frunzele iubirii, frunzele de dor,
Căprioara-și vede chipul în izvor.

Mirele-și așteaptă să sosească iar...
Numai omul știe traiul că-i amar.

Codrul o ascunde în desișuri verzi –
În enigma vieții, suflete, să crezi.

Vremuri sângeroase astăzi de trăim –
Nu mă vreau, prieteni, dus la țintirim.

Vreau ca dulci luceferi să tot ardă lin
Chiar și peste floarea ierbii de pelin.

Peste gânduri triste, peste gânduri vii
Zâmbete frumoase au ai mei copii.

Timpurile grele vor lua sfârșit:
Orișice imperiu cade-n asfințit.

17 decembrie 1994

LUI GRIGORE VIERU

În mina cea de aur
A limbii noastre dulci
Ai coborât, Grigore,
Lumină să ne-aduci.

Descântec pentru suflet
Din hăuri să ridici:
Pentru români în viață,
Pentru români mai mici.

Tu cânturile-ți toate
Din dor le-ai făurit.
Ești neam cu Miorița –
Eternul nostru mit.

Tu ești un nou Luceafăr
Cu sufletul divin,
Din apa cea adâncă
Ești un etern suspin.

De neamurile dace
Ce vor trăi și mâine
Să mă închin eu Ție –
Atâta îmi rămâne.

Eu din străinătate
Nu pot să te sărut,
Dar veșnic lângă mine-i
Poemul tău durut.

* * *

Vrei să știi ce ai în suflet
Sau cum trec zilele tale?
Uită-te-n oglindă seara,
Înainte de culcare.

După ce te scoli din visuri –
Uită-te și dimineața,
Și vei înțelege, frate,
Ai sau n-ai noroc în viață.

* * *

Fără ziare și reviste
De pe scumpa noastră Glie,
Eu în Stepa kazahstană
Ființez ca-n pușcărie.

* * *

Îi ștregar Spiridonel,
Dar învață foarte bine.
Cum să-l pedepsesc? Puștanul
Mult mai seamănă cu mine.

CU DUMNEZEU ÎN SUFLET

De n-aş fi crezut în Tine
Altul cum nu mai credea –
M-aş fi stins de mult în mină
Ca un puişor de stea.

GRIG

Lui Grigore Vieru

Aşa cu dragoste-i ziceam
În ani de studenţie.
El din enigme făurea
Eternă poezie.

„Alarma” lui o mai păstrez
Ca o relicvă dragă.
Copilăria-n ea îmi văd
Sub struguraşi de fragă.

1995

* * *

*Lui Gheorghe Blănaru,
omului din anii studenției*

Însăilez aceste rânduri,
Cu dor – amicului Blănaru –
Nu despre viața mea amară.
Aș vrea să-i spun eu de ce gânduri
Sunt inundat în clipa serii
Cu zarea ei însângerată;
Să-l mai întreb încă o dată
Cum înfloresc acasă merii
Și un salcâm de lângă poartă
Ce parcă lumea străjuiește –
Pe cea care cu sârg muncește,
Spre viitor croindu-și soarta.

Zic bună ziua, bună seara,
Ce faci, prietene și frate?
Îți scriu eu din străinătate,
Când înflorește iar năgara
În stepa Mare kazahstană;

Mă ține ea ca niște clește
Și cânt, plângând, în românește.
Doar sufletul mi-e ca o rană
Ce nu se mai tămăduiește
De când am părăsit poiana
Sublimă, dulce, fermecată
Ca obrăjori suavi de fată.

23 octombrie 1995

* * *

*Lui badea Vasile Tomuz,
miner basarabean din Karaganda*

Patruzeci de ani de zile
Duci o viață prin străini.
Ai văzut păduri frumoase,
Ai văzut atâția spini,
Fluvii mari, stânci subterane,
Abataj fără lumini,
Fără margine de zare –
N-ai cu ce să te alini.
Când în burta minei urlă
Agregate și mașini,
Tot străfundul se-nfioară,
Uیți un nume să declini,
Uیți petalele roz-albe –
Viscolire prin grădini...
Nu te-aude nici un înger
Chiar de-ți vine să suspini,
Simți în piept un dor nostalgic
De luceferii virgini.
Din străinătate – Țării
Cu evlavie te-nclini.
Numai pe cărări străine
Te îndrăgostești de spini.

11 februarie 1996

VENETICII

De-atâtea războaie
Cu orice popor –
E frig și-ntuneric
În creierii lor.

* * *

Am lucrat ca un catâr
Într-o mină-ntunecoasă.
Pentru ce?... Nici nu mai știu –
N-am bani să mă duc acasă.

Am lucrat, dar am ajuns
Până la un bob de linte.
Într-un stat hain tu poți
Uneori să-ți ieși din minte.

Să nu-ți vezi plaiul străbun
Unde te-ai născut pe lume.
Dar oriunde ai să te duci
Nu uiți veșnicul lui nume.

24 februarie 1996

* * *

Lui Dumitru Matcovschi

El n-avea mustață neagră
În anii cei de studenție.
El era așa de tânăr,
Tânăr ca o veșnicie.

Uneori zâmbea poetul
Cum zâmbește zarea lunii,
Ca un dor care răsare
Din pământ, din ochii humii.

Eu am stat cu El la masă,
Să gustăm din vinul gliei.
Eu știam că-l arde-n suflet
Dor de neam și poezie.

24 februarie 1996

* * *

Eu de la mama auzeam
Cuvinte dulci de mângâiere
Și mă făceam mai bun:
Vroiam să zbor ca pasărea din basme,
Să mă avânt spre lumile stelare –
Să văd dacă mai sunt în Univers
Astfel de mame;
Să le sărut nu numai mâna –
Ci sufletul frumos ca veșnicia!

18 august 1996

30 DE ANI ÎN MINA DE CĂRBUNI

Pericol de moarte
La fiecare pas,
Nici Domnul nu știe
Cum viu am rămas.

Probabil o rugă –
Rostită în gând –
Ca înger de pază
Era sub pământ.

22 februarie 1997

* * *

*Lui Petru Dudnic
(1941-1984)*

Și iarăși primii fulgi – nemuritori
Ca mugurii, ca iarba, ca nădejdea –
Acoperă încet-încet planeta,
De parcă-o mamă pruncu-și învelește.

Ce stol străalb de lebede-a venit!
Și tu plutești ușor-ușor cu ele,
De parcă-atingi o ramură de dor,
De parcă-ți cresc aripi lâng-o Femeie.

În casă – aburi-aburi calzi de pâine...
Pe geamuri – primii fulgi de bucurie,
Ca prima poezie publicată,
Ca prima ta scrisoare de iubire.

Nici vin spumos nu vreau și nici țigară!
Și nu pot adormi de fericire
În muzica aceasta ce coboară
Din cine știe care veșnicie.

26 februarie 1997

SĂ NE-MBĂTĂM DE AER SACRU

Închin de sănătatea ta
Acest pahar cu dulce vin.
De-aici, de unde scot cărbuni,
Nu știu pe-acasă când mai vin.

Să mai privesc în ochii tăi,
Să sorb dintr-un albastru dor,
Să bem noi cu plăcere iar
Curate lacrimi din izvor.

Deasupra codrilor s-admir
Un nou apus însângerat,
Încântător, neîntâlnit
Pe drumurile ce-am umblat.

Dar tu, tu iar să-mi recitești,
Amice, multe poezii...
Să ne-mbătăm de aer sacru,
De nu prea multe bucurii.

Să ne-amintim de cei plecați –
În alte lumi – de timpuriu.
Să spun că-ți sunt amic pe veci
Și te ador cât mai sunt viu.

8 octombrie 1997

MINER BĂTRÂN

Zbârciturile-mi pe față
S-au născut în fundul minei –
Unde numai zbucium negru,
Vijelii erau cu mine.

Cerul cel de piatră sură
Nu-mi dădea un pic de pace.
După anii de sclavie
Creierul mi se desface...

Nu ca floarea din grădină –
Ca erupția... submarină.

8 octombrie 1997

* * *

Rătăcind cu Petru Dudnic
Pe sub zările străine,
Nici pe-o clipă, scumpă Țară,
Ambii nu uitam de tine.

Orice frunzuliță verde
Ce scliffea-n raze de soare
Ne-amintea de Codrii noștri,
De-a lor gingașă culoare.

Parcă chiar bătea în verde
Calea Robilor și Luna –
Toată bolta și pământul...
Verde se stârnea furtuna.

Împreună noi plecasem
De la iarba de pe Glie.
Orice zi-n străinătate –
O întreagă veșnicie.

Poate și eternitatea
E de-a codrilor culoare?
Când trăiești de ei departe,
Bate-n verde mândrul Soare.

9 decembrie 1997

GĂINUȘA-DE-AUR

Pleiadele (Cloșca-cu-Pui) sunt un grup de stele din constelația Taurului, constituit din șapte stele vizibile cu ochiul liber. Mama le zicea Găinușa-de-Aur

Nostalgia îmi va stinge
Anii ce mi-au mai rămas...
Fără chipul Mamei mele
Nu pot face nici un pas.

Sufletu-i era ca pâinea
Proaspăt scoasă din cuptor.
Patrie când zic – de mama,
De surori și frați mi-e dor.

Al ei zâmbet plin de farmec
Pe toți șapte ne-ncălzea,
Dar se întrista-n amurguri,
Când vedea căzând o stea.

„Oare chiar așa să fie?” –
Parcă se-ntreba în gând.
„S-a mai stins încă o viață
Și coboară spre Pământ”.

Admira ea Găinușa
Cea de aur sus pe cer –
Găinușa-ndrăgostită
De un Vânător stingher.

Astăzi Mama nu mai este,
Doarme-n veșnicul mormânt.
Ea cu ochii mei privește
La luceferi lăcrimând.

23 aprilie 1998

CÂND ÎN MOLDOVA ÎNFLOREȘTE POAMA

Când în Moldova înflorește poama
E o frumusețe rară pe pământ.
Oștiri de frunze-n adieri de vânt
Ca niște stele-s toate, fără seamă.

Sublime cânturi ale Țării mele
Născute dintr-un sol însângerat,
Din răsăritul zilei peste sat
Cu razele-i arzânde-n căi rebele.

Un răsărit ori un apus de soare,
Scapându-și focul roșu în izvor,
Te fac mereu să duci un vesnic dor,
Când pleci din cuibul tău peste hotare.

E-o crimă, dragii mei, o crimă mare
Să părăsești pe veci un Colț de Rai.
Chiar de nu uiți al mamei tale grai –
Te arde-un foc nostalgic, te doboară.

Depart, înțelegi că fără margini
Adori și florica cea de spin...
Pe unde te-ai tot duce ești străin,
Chiar de topești iubirea-n dulci imagini.

Ca niște stele-s toate, fără seamă –
Oștiri de frunze-n adieri de vânt.
E-o frumusețe rară pe pământ
Când în Moldova înflorește poama.

26 aprilie 1998

MI-E DOR DE LEAGĂNUL MEU SCUMP

Mi-e dor de leagănul meu scump –
De locul unde m-am născut.
Pe unde Mama a pășit
Țărâna neagră s-o sărut.

Să plâng pe-o margine de mal
Lângă pletoasele răchiți,
De unde-n apă ea privea
Cu ochi de lacrimi adumbriți.

Ca să n-o vadă nimeni când
Avea durere sau necaz...
Mă iartă, Mamă, eu m-am dus
Și-s dus în lume până azi.

Eu cred că tu și în mormânt
Te mai gândești la noi cu dor.
Ți-e sete, – aștepți ca să-ți aduc
Un strop de apă din izvor.

Pe-o clipă ca să-ți potolești
Al sufletului aprig foc,
Să crezi că ai avut și Tu
În viață-oleacă de noroc.

Parcă mai văd și astăzi cum,
Blajin, pe cap ne netezești
Și-n seri de iarnă, lungi, ne spui
Fermecătoare, dulci povești.

Mi-e dor de leagănul meu scump –
De locul unde m-am născut.
Pe unde Mama a pășit
Țărâna neagră s-o sărut.

7 mai 1998

REGINA DORURILOR MELE

Pe pământ și-n suflet
S-a făcut răcoare.
Nu primesc reviste,
Nu știu cum o duce
Leonida Lari.

Am văzut-o numai
La televizor
O singură dată.
Dar de Ea de-atuncea
Ca de-o stea mi-e dor.

Până mai deunăzi,
Toț ce publica,
Reciteam și parcă
Mă vedeam acasă
Lângă Maică-mea.

Pentru Neamul nostru
S-o păzească sfântul
Precum până astăzi
Sunt păziți de-o taină –
Cerul și Pământul.

Des din fundul minei
Mă ridic spre Soare:
Oboseala-mi trece
Când citesc din „Glasul”
Leonidei Lari.

Al ei cânt mă face
Să întineresc:
Ca un Făt din basme
Să ador nostalgic
Graiul românesc.

Îi doresc reginei
Dorurilor mele
Ani de sănătate,
Ca să-nfrunte toate
Căile rebele.

Duminică, 6 septembrie 1998

CÂNTEC DIN ABATAJUL DE CĂRBUNI

Numai câteva minute
Am întârziat din nou
La tramvaiul care duce
Pe mineri înspre cavou –
Loc periculos de lucru,
Greu, dar nu plătit așa
Cum ar trebui să fie...
Viața doar ți-o poți curma...

Pasul pân-o să-mi ajungă
În tenebrul abataj,
Voi străbate-o hrubă lungă,
Însă... fără de curaj.
Cu un bou ce trage carul
Egalat e un miner...
Duc pe umeri două lanțuri
Pentru-o „cârțiță” de fier.
Ele-mi bat peste picioare
Iar cu zgomot infernal,
Ca nicicând mi-e dor de-o floare
De pe plaiul meu natal.

Floarea nostalgiei, roză,
Ca un răsărit sublim
Peste Codrii cu izvoare,
Peste sfântul țintirim,
Unde pe mormântul Mamei –
În tăcere tresărind –
Crește iarba neuitării:
Lacrimi – rouă de argint.

8 septembrie 1998

* * *

De mic m-am întâlnit cu nedreptatea...
Nu pe coclauri, ci la noi în sat.
Și-n mintea-mi de copil eu am jurat:
Cresc și mă duc să văd, și-n altă parte
Ea umblă tot așa de îngâmfat
Și-l ia de gât pe cel nevinovat?
Naivitate, dar așa a fost...
Iertat să fiu, că astăzi nu țin post:
Dar lupta încă nu s-a terminat...
Așa-mi-e firea: ori învingător,
Ori undeva pe câmp de luptă mor –
De cei străini să fiu înmormântat.

Sunt viu, amici. Dar vom avea noroc
Să ne mai întâlnim încă o dată
La noi acasă? Pe obraji, curată,
Să se prelingă lacrima de foc...

23 septembrie 1998

* * *

Fără minte,-n tinerețe,
Am plecat din sat pe veci...
Dorul inima-mi usucă,
Izvoarăș cu ape reci.

Astăzi mai trăiesc pe lume
Din legendă izvorând.
Oare chiar și tu, enigmă,
Rătăcești pe sub pământ?

Ca un om pe drumuri grele
Cu voința lui de fier
Și tânjești după lumină
Mai ceva ca un miner.

Care, când rodea cărbune
Și când setea-l chinuia,
Se-ntreba, ca să nu moară:
Unde-i oare apa ta?

Nu ca aurul de scumpă –
Ca o viață pe pământ,
Ca o mamă care plânge,
Feciorașul așteptând.

22 octombrie 1998

RĂUTUL COPILĂRIEI MELE

Dormeau pe ape visuri vagabonde
Și stelele – ca sâni de fată mare...
Răchitele-mi păreau mirese blonde
Sub razele cerești, tulburătoare.

Păreau ceva din basmele eterne,
Cuceritor de dulci, cu plete-n valuri.
Păreau... Dar au trecut atâtea ierne
Și veri în despărțire, pe coclauri...

S-a stins aproape viața mea întreagă
Departate și de Răut și de-o vale
Cu flori de care vesnic îmi e dragă,
Ca de-o regină dalbă, ideală.

Nu din povești – de pe pământul Țării,
Cu fluturași, cu galbene albine
Ce caută nectar și-n faptul serii –
Să facă miere dulce pentru tine.

O, Răutul copilăriei mele!
Eu voi pleca în alte lumi odată,
Dar tu vei rămânea sub albe stele
Ca să te bucuri ca un pui de fată.

Voi dispărea în veci fără de lună
Și mai ales – fără de roșul soare.
Tu, și atunci când chiuie-o furtună,
Să-ți amintești de mine-n clipe rare.

23 octombrie 1998

* * *

Chiar de n-ai în casă
Ce-ai visat cândva,
Viața niciodată
Nu ți-o blestema.

Dimineața iese
Soarele pe cer,
Din sublime focuri
Cele rele pier.

1998

FRUMOASĂ FULGUIRE DUPĂ GEAMURI

Frumoasă fulguire după geamuri...
Încântător dansează fulgii moi.
Atâtea visuri cad pe goale ramuri
Și toate parcă-s chiar de pe la noi.

În dalb îi toată stepa kazahstană
Și numai siluete se-ntrevăd.
Mă frige nostalgia ca o rană –
În suflet și în inimă-i prăpăd.

Admir această iarnă cu zăpadă,
Inconștient aproape-mi amintesc
Cum gingaș înfloreste o livadă
Pe plaiul nostru dulce, românesc.

Acel parfum, mirozna și răcoarea
Străbat și munți, și râuri, și păduri –
Soseșc să mă îmbete ca un Soare,
Să-mi fie dor de focul unei guri.

De zâmbetul reginei mele blonde
Pe care-ai vrea și-acum s-o mai visezi,
Să-mi lași prin părul mâna vagabondă
Sub nuc rotat cu ramurile verzi.

Ce-i asta? Poate sunt numai regrete?
Suspîn? Un dor după un vis pierdut?
Moldova mea, tu ai frumoase fete,
Dar timpul meu prin lume a trecut.

18 februarie 1999

MI-E DOR DE-O DULCE ROMÂNCUȚĂ

Mi-e dor de-o dulce româncuță
Pe care-o tot lăsăm să crească.
Dar nu știu: e în sat, ori fata
S-a dus cu-o șatră țigănească.

Era-n amurgul unei zile
Frumoasă – cum nu se mai poate.
Ne-am despărțit pe-o veșnicie,
Căci m-a furat străinătatea.

Și pân-acuma nu-mi dă drumul,
Mă ține-n brațe ca în clește,
Ca nu cumva să uit de Mumă
Sau a vorbi în românește.

Dar dorul este un incendiu,
Un foc nebun când pleci de-acasă –
Să te usuci fără de Țară
Într-o pădure-ntunecoasă.

Uscându-te cu tot cu doruri,
Nu mai tresari ca altădată...
Dar orice s-ar petrece-n lume
Visez românca adorată.

25 martie 1999

SCRISOARE

*Surorilor mele –
Nina, Maria, Ileana*

De-ai ști tu, scumpe frățioare,
De-ai ști cum inima se zbate,
De dor, ea – cât de mult mă doare,
Doar tu te-ai dus așa departe!!!
Te-ai dus de-acasă când, la mama
Și la sărmanul nostru tată,
Eram copii – zburam prin poamă
Și-n râu era apa curată –
Spălam noi rufele odată
Și mirosea a vișini coapte;
Se oglindea în ceas de noapte
Un colț de boltă înstelată.

Te-ai dus și, iată, fără tine –
De patruzeci de ori de-acuma –
În orice toamnă cade bruma,
Iar primăvara în grădină
Toți pomii se îmbracă-n visuri,
În rochii gingașe de floare
Și cad lumini tremurătoare
Din însoritele abisuri.
Dar tu nu vii ca să-ți vezi nucul
Cât de frumos e și de mare,
Să simți sub ram – câtă răcoare-i,
Să mai auzi cum cântă cucul.

Cred că ți-e dor de-o rândunică
Ce tot zbura ca o săgeată
Pe undeva după poiată...
Zbura, frumoasa, fără frică,
Să cate pentru pui mâncare,
Că doar și ea, ca orice mamă,
Își vrea urmași – fără de seamă:
Ca toamna ei cu ea să zboare
Spre sud – cât pe la noi e iarnă,
Cât e cu dinți măritul Soare,
Dar păsările călătoare
La cuiburile lor se-ntoarnă.

Și numai tu pe sfânta glie
Te-ai supărat așa de tare
Că nici nu vrei să-mi scrii scrisoare,
Măcar un pic de bucurie.
Știi, viața fuge ca nebună
Ce nu mai vrea să înțeleagă
De omul teafăr ce îl leagă
Atunci, când bubuiește tunul.

Nu-n alte părți – la noi acasă
Au dezlegat război: ca Neamul
Iar să se bată cu haramul
În luptă grea și sângeroasă.

Tu de-ai fi fost acum acasă,
Poate țintei dușmanul bine;
Să nu prefacă noți senine
În vreme neagră viforoasă.

Din nou se bagă, în grădină,
Cu tancuri el strivește floare
Și grâul nostru pe ogoare
Care oftează și suspină.
S-a săturat de-atâta sânge
Țărâna noastră cea străbună –
Trăim ca marea în furtună,
Ca o crăiță care plânge.

El ne-a „eliberat” nu-o dată,
Trecând prin sabia-i haină
Pe cel ce lui nu i se-nchină,
Nu-i linge talpa-nsângerată.
Din patruzeci, oameni-mulțime
Au ridicat în zori tâlharii,
Ducându-i la țaiat stejarii,
De ei să nu mai știe nime:
De viața lor, ce n-a fost viață,
Nici de morminte-mprăștiat
Departa prin străinătate,
Pe dealuri și pe văi în ceață.

„Ici, pe sub zărilor polare
Sunt geruri aspre, infernale,
Nici urșii albi nu-ți iese-n cale” –
Așa-mi scriai într-o scrisoare.

27 martie 1999

SCRISOARE DE LA SORĂ

...Dar în trei ani de așteptare,
N-ai scris măcar două cuvinte –
De dor eu să nu-mi ies din minte:
Și-atunci când Soarele răsare
Și-n nopțile tulburătoare
Ca bătrânețele-mi de grele...
Sus, între lumile de stele,
Străluce trist și Ursa Mare.

RĂSPUNS

Mi-e dor de casa bătrânească
De mi se-ntunecă prin minte,
Începe când să încolțească –
În suflet focul cel fierbinte
Chiar nici femeile, nici vinul
Nu te mai obolesc mai tare
Decât străinătatea-n care
Stingher mi-a înflorit destinul.

Mi-e dor de un izvor cu ape
Amețitor de cristaline,
Le bei și parcă ți-i mai bine,
Bei până când nu mai încape...
Luând un pumn de apă rece
Eu îmi clăteam ochii și fruntea.
Apoi, trecând agale puntea,
Simțeam precis că setea trece.

Prin vifor, foc și zbugiumare
A și trecut întreaga-mi viață
Nu-așa cum razele de Soare
Trec enigmatic, lin, prin ceață.
Un abataj este infernul,
Că uiți de vară și de toamnă,
Dar înțelegi tu ce înseamnă
Luciditatea și eternul.

28 martie 1999

* * *

Câte stele, constelații
Ard pe bolta-ntunecată?
Le ador, mi-e dor de casă,
De doi ochi frumoși de fată.

1999

AUR NEGRU SAU SUSPIN ÎN CĂRBUNE

Ca o piatră funerară –
Aurul ce scot.
Am un dor la inimioară,
Dar să plâng nu pot.

Lacrimile mele toate
Câte le-am avut
Nu mai sunt ploaie fierbinte –
Au căzut în lut.

Unde Mama scumpă doarme
Somnul ei etern,
Numai eu mai sunt departe
În acest infern –

Într-un abataj sinistru
De ne-nchipuit,
Unde sânul „Mărioarei”
Parcă-i de granit:

Seamănă cu orice piatră
Neagră de mormânt.
Dintr-o lume subterană
Eu și plâng și cânt.

10 ianuarie 2000

* * *

În tenebrele străfunduri
Roboteala te tâmpește
Însă și rozând cărbunii
Nu uiți, frate, românește.

Prin sudoarea cea sărată
Ce-ți întunecă vederea
Vezi Moldova pitorească,
Unde și pelinu-i miere;

Unde e un rai ca-n basme
Și pe vremea cea ploioasă,
Dar nu știm, nu știm de asta
Atunci când trăim acasă.

2 februarie 2000

MAMA ȘI FIUL

Ea răcnea, plângea în hohot
De se-nspăimânta pământul.
După patru ani de zbcium
Mama i-a găsit mormântul
Îngrijit numai de ploaie
Și păzit de sfânta cruce:
Oscioarele lui scumpe
Ea acasă le va duce.
Tremurând de neagră jale,
Le va face scăldătoare,
La priveghi veni-vor plopii,
Sălciile plângătoare:
Stelele, în ochi-i, negre,
Vor veni la-nmormântare.

26 februarie 2000

* * *

*Lui Petru Crăciun,
căzut la munci în mina de cărbuni din
Karaganda, la sfârșitul anilor '70*

Citadela subterană
Multe taine are-n ea.
Ale ei străfunduri negre
Au luat și viața ta.

Într-un avion sicriu-ți
Cu durere l-am suit,
În țărâna strămoșească
Să ai somnul liniștit

26 februarie 2000

DE N-AI TĂRIE SUFLETEASCĂ

De n-ai tărie sufletească,
În mină n-ai ce căuta.
Nu vei putea să-nfrunți balauri
Și... s-a sfârșit cu viața ta.

Mai bine ară glia sfântă,
Trăiește unde te-ai născut.
Nu vei găsi – nici nu există
Noroc pe plai necunoscut.

Departate de Moldova scumpă –
De soră, frate și părinți –
Te mistuiește nostalgia,
Te face ca să-ți ieși din minți.

Mulți duși după câștiguri bune,
Sau ridicați prin patruzeci,
Dorm veșnic în străinătate
Sub teascul luturilor reci.

Nu vine nime să-i mai vadă,
Să toarne vinul în pahar.
Când plouă, fulgeră și tună –
Atâtea suflete tresar!

26 martie 2000

* * *

Eu, întărtat de lucru-subteran,
Scrâșnesc din dinți, dar de ai mei părinți
Nu uit – doar aş putea să-mi ies din minți...
Nu uit că sunt român basarabean.

Am înțeles – în minele fierbinți
Luptând ca un nebun an după an –
Am înțeles ce-nseamnă-un gologan,
Am înțeles că-n lume sunt și sfinți.

Cu Dumnezeu în suflet, eu, prin noapte –
Căci numai noapte-i, frate, sub pământ –
M-am tot rugat în gândul meu, în șoapte,
Ca să nu cad bătut de-un strașnic vânt...

20 iulie 2000

* * *

Treizeci de ani în mina de cărbuni,
Treizeci de secole ei mi-au părut...
În timpul ăsta mulți au dispărut
Din cei care mi-au fost prieteni buni.

Aș vrea pe toți acum să-i mai sărut,
Dar, inimă, ei nu aud cum suni
Când lupți în abataj cu căpcăuni
Cu stratul negru încă ne-ncepui.

Eu rod și rod din „sânul” cel divin
Al unei zeități – al Marianei.
Sub târnăcopul meu cad bolovanii

Din stratu-acesta, pân-acum virgin,
Eu mai trăiesc și azi pe plai străin...
O, Doamne! Cât de repede trec anii.

20 iulie 2000

CÂNTEC DE DOR

Știu, de bujori de câmp
Însângerat mi-e plaiul...
Ici, pe pământ străin,
Mă tem să nu-mi uit graiul.

În fiecare zi
Și în apus de soare
Suspîn încet și scriu –
Rău inima mă doare.

Mi-e dor de frații mei
Și de surori, de tată,
De maica mea – pe veci
În glie îngropată;

De toți amicii scumpi
Care trăiesc acasă,
De cei care s-au dus
În lumea-ntunecoasă.

Cu noaptea-n abataj
Sub cer de pietre grele
Ce pot strivi mineri
Cu frunțile rebele.

Nu-l voi vedea mai mult
Pe Dudnic – plop în floare,
Nici Liviu Damian
Nu-mi va zâmbi sub soare.

Ei nu-s. Dar eu mai rod
Cărbuni – straturi virgine.
Mai bine-n locul lor
M-ar fi-ngropat pe mine.

Ei mult au scris frumos
Cu dragoste de Țară,
Dar au trăit puțin
În lumea solitară.

16 decembrie 2000

* * *

„Iertați-mă, alte pământuri...”

Petru Dudnic

Meleguri străine, meleguri străine,
Bătute de fulger, de ploi, vijelii,
Ce oare mai vreți voi acum de la mine,
Doar tâmplele mele-s pe veci argintii?

Afară de dragostea dulce de Țară –
De mamă, de tată, de frați și surori –
Luatu-mi-ați tot. Numai viața amară
Mai tânguie-n sânge cu mii de fiori.

Meleguri străine, meleguri străine,
Lăsați-mă-n pace!!! Al vostru tumult
Și ultimul răcnet – în funduri de mine,
Sub ceruri sinistre – mă tem să-l ascult.

Lăsați-mă-n pace de-acum pe vecie,
De nopți subterane mai mult nu mi-e dor.
Și ultima rugă: pe sfânta mea glie,
Acasă la Mama, aș vrea eu să mor.

23 decembrie 2000

RELICVA

Pe o fotografie,
(Ce tinerel erai!),
Mi-ai scris cu mâna stângă:
„Amicului de plai”.

Ca orice taină scumpă,
Ici, în străinătate,
Eu mai păstrez relicva
Din vremuri spulberate.

2000

LUI LIVIU DAMIAN

Tu îmi păreai un rege
Cu soarele-n privire,
Ce seamăună, culege
Din flori de nemurire.

Pe Valea cea Frumoasă –
Un colțișor de rai –
Tu despre limba noastră
Înflăcărat vorbeai.

Așa ca tine, altul
Pe-atuncea nu vorbea.
Tu născociai cuvinte
Cu licăriri de stea.

Eu mă miram:
„O, Doamne!
De unde le mai scoate?
Din zguduirii străbune
Sau din eternitate?”

2000

* * *

Tot scrumul asfințitului de Soare
S-a-mprăștiat pe-o margine de zare
Ca niște visuri triste și amare –
Cât mai sunt viu – mereu tulburătoare.
Pe plai mai scânteiază maci în floare –
Enigme pe obraji de fată mare:
Fiori fierbinți pe-a sufletului mare
Se zbuciumă ca turme de mioare.

Când vine toamna iar pe-a noastră Glie
Cu prea frumoasa-i pleată brumărie.

30 noiembrie 2001

* * *

Al dracului de lacomi au mai fost
Toți anii mei de zbucium prin străini:
Din carnea mea au rupt dar n-are rost
Să spun că mă-nghimpau sălbatici spini –

Spini ce mai cresc, se-ntâmplă, și la noi
Când bate vânt șovin din Răsărit
Și, conștient, te bagă în război...
Așa-i pe lume „fratele” zidit.

El ne „eliberează” de sub jug,
Ne lasă pe pământ străbun ruini,
Crezând că – dacă anii fug și fug –
Noi vom uita de ticăloșii asasini.

30 noiembrie 2001

* * *

Pa față negru ca un drac
Eu ies din mina de cărbuni,
Mi-aduc aminte că sunt dac,
Căci dacii sunt ai mei străbuni.

Așa Mămica îmi spunea,
Fiind copil pe plaiul sfânt.
S-a dus copilăria mea,
S-a dus și Mama în mormânt.

Dar chipul ei va licări
Ca un luceafăr sus pe cer...
Eu, fiul ei, știu, voi muri
Depart, pe un drum stingher.

Eu nu voi fi-ngropat în sat,
Alături de măicuța mea...
Pe plai străin m-am săturat
Azi de singurătatea grea.

Eu nu plâng, nu vreau să suspin,
Dârz întâlnesc orice furtuni,
Căci, din oricare parte vin,
Doar dacii sunt ai mei străbuni.

Azi eu nimic nu pot schimba –
Pe veci mi-s tâmpilele bălăi...
Cânt numai pentru firea mea,
Cânt „Sanie cu zurgălăi!”

1 februarie 2002

* * *

Roșește orizontul
Ca un obraz de fată.
Un legendar mesteacăn
Cu pleata-nrourată
În dimineața asta
Vrea visele să-mi fure,
Să-mi lecuiesc durerea
În freamăt de pădure:
De scumpa mea Moldovă
Să nu uit niciodată.
Roșește orizontul
Ca un obraz de fată.

* * *

Noți de stepă, noți de cântec,
Noți de vrajă, de descântec!
Voi aveți surori cu salbe:
Zilele – mirese albe.

Numai noaptea cea din mină
N-are-n lume zi senină...
Ca un om plecat departe
Undeva-n singurătate.

17 februarie 2002

* * *

Bate vântul sortii grele
Prin pustiu siberian...
Cine te-a adus încioace,
Pui frumos de moldovean?

Pe tăticol meu, sărmanul,
Pe la zori l-au ridicat,
L-a ucis în pușcărie
Un călău încornorat.

Am rămas și fără Mamă,
A murit de foame ea...
Știu puțin moldovenește,
Dar mi-e greu să-ți spun ceva.

Ca să poți tu înțelege
Cât am suferit de mult,
Cântă, frate,-n limba noastră,
Că eu plâng, și te ascult.

Urlă neagra vijelie
În pustiu Susuman...
Cine te-a adus încioace,
Pui viteaz de moldovean?

17 februarie 2002

ZILELE ȘI NOPTILE VIEȚII

Zorile vieții mele
Prea de mult s-au stins...
Rătăcesc pe drumuri grele
Azi cu părul nins.

Viața-i scurtă și amară
Pe un plai străin.
Nostalgia te omoară –
În zadar suspin:

Nu te mai aude nimeni,
Nici un om din sat.
Mi-e urât între mulțime...
Limba n-am uitat.

Mă ascund, măi frățioare,
Eu între pereți,
Însă nu uit niciodată
Că suntem poeți.

20 februarie 2002

* * *

Unul cântă, altul plânge –
Așa-i viața pe pământ.
În străinătatea neagră
Eu de dor și plâng și cânt:
Mama mea, sârmana, doarme
Azi în veșnicul mormânt,
Crucea ei de lemn bătută-i
Și de ploaie și de vânt...
Dar eu nu mă pot întoarce
S-o sărut îngenunchind...
Scriu aceste rânduri triste,
De durere lăcrămând

Așa este sau îmi pare:
La un răsărit de Soare
Ea cu ochii mei privește;
Mă întreabă din minune,
Dintr-o tainică genune:
„N-ai uitat tu românește?”

28 noiembrie 2002

MINERUL

El bate drumurile subterane nu-n zadar.
Din abatajul său extrage soare-ncremenit,
Ca traiul omului să fie mai puțin amar.
Își amintește el de miorițele din mit,
În gând se tot întreabă: „De ce-am plecat de-acasă?
O, veșnic dor de glie, de-o salcie pletoasă
Ce în oglinda apei chipul își privea!
Iar luna argintie pe-un ram se legăna”.
Când iese el din mină, a doua oară-i pare
Că s-a născut pe lume; pe cer un mândru soare
Străluce ca în basme și dăruie lumină
Ca eu întotdeauna pentru femei să cânt;
Se duce-o amintire – și dulce și amară –
Spre alte vremuri stinse pe veci de pe pământ...
Spre tinerețea lui – o pasăre bizară.

2 mai 2003

* * *

Din frumusețea ta, Moldovă,
Chiar luna fură strălucire.
Luceferi se opresc din zboruri
Să te privească cu iubire

.....

Cu toate doinele străbune,
Tu, Plai al dorurilor mele,
Vei străluci o veșnicie
Sub geana tainicelor stele

* * *

Pe gurița cea de rai,
Pe duiosul nostru plai
Fragede sunt florile,
Dalbe ca mînsorile.
Dar mai fragedă erai,
Fata mea cu păr bălai –
Tu, când alergai prin lunci...
După vis și mure dulci...

* * *

Are inimă și floarea
Răsărită din pămînt
Din genune mîndrul Soare
Îi mîngâie trupul sfînt.

Ia apleacă-te, băiete,
De ascultă dorul ei –
Frumusețea să te-mbete
Ca o ramură de tei.

6 noiembrie 2004

O FRUNZĂ VERDE

O frunză verde mi-amintește
De întâlnirile sub lună,
Când am jurat – o viață-ntreagă
Să fim, iubito, împreună.

Înlănțuit de brațe albe,
Chiar mai fierbinți ca o Sahară,
Mie-mi părea că zbor spre stele
Sau că sunt beat din cale-afară.

De sărutări mai dulci ca mierea
Ca să ne răcorim – cu tine –
Must rece beam de sănătate,
Dar ne chemau păduri străine.

Trecut-au anii cei romantici,
Noi pe peronul despărțirii
Și astăzi mai dansăm, iubito...
Dansăm frumos în amintire.

Închis pe veci e semaforul –
Ca pân' la moarte să-ți duc dorul.

(Traducere autorizată din rusă)

6 noiembrie 2004

* * *

Când mângâi bulgărașul de cărbune,
Aud cum el încet parcă îmi spune:
„Eu sunt un strop de rouă ne-nceput
Al vremurilor dure ce-au trecut;
Sunt o durere, cântec pentru lume,
Sunt florică neagră fără nume...
Un licopodiu stins, încremenit,
Un strop de soare-n mină tăinuit,
Nu mă lăsa mai mult să mă frământ
În abatajul aspru sub pământ;
Vreau să mă uit și eu la mândre stele
Ce strălucesc pe căile rebele.
Apoi să mă aprinzi – să ard ca o minune,
Să nu mai știe toți că sunt cărbune”.

17 august 2005

FERICIREA MAMEI

Fericirea Mamei noastre
A fost numai în copii.
A născut pe lumea asta
Nu mult – șapte bucurii.

Patru frați, trei surioare –
Ca și stelele pe cer.
Mult mi-au ajutat în viață
Pe alt plai ca să nu pier.

Eu în abataje negre
Am tot ras munți de cărbuni,
Dar oricând în lupta cruntă
Mă gândeam că toți-s buni

Dar de ce m-am dus de-acasă
Într-un an prea depărtat,
Fără ca să-i scriu Măicuței
Cum prin lumi a fulgerat?

Astăzi Mama nu mai este,
Odihnește în mormânt.
Nu-i nici tata... Pentru Țară,
Pentru Neamul Nostru cânt.

18 martie 2006

APUSUL MEU ÎNSÂNGERAT

Cu bucuriile fierbinți,
Cu deznădejdea am trăit...
Am suferit gândind mereu
La Plaiul dintr-un dulce mit,

La limba care n-o mai uit
Și n-oi uita nici un cuvânt—
Până la ducerea pe veci
În hăul negrului mormânt.

În urmă, șaptezeci de ani
S-au scurs ca apele din cer
Și nu știu: de la Dumnezeu,
Ce pentru Țara mea să cer.

20 martie 2006

UNEI FEMEI

Au înflorit cașii pe umerii tăi dulci..
Îngroapă-mă în cântec, frumoasa mea femeie,
Aruncă-mă din zbulcium în liniștea de lunci –
Să nu se mai aprindă în ochii mei scânteie.

20 martie 2006

www.romaniidinjurulromaniei.ro

SFÂRȘITUL VIETȚII

Va năvăli și el – sfârșitul vieții –
Ca un vârtej prin hăul subteran.
Și nimeni nu va ști pe plaiul nostru
Că s-a mai stins un om în Kazahstan.

Un om stingher care-a iubit Moldova
Atât de mult și de zguduitoare,
Dar care n-a putut să vină-acasă,
Să moară lângă scumpul său popor.

El va dormi sub pietrele străine
Și la mormântul lui nu vor veni
Acei pe care chiar și după viață,
Pătimitor, cu foc îi va iubi.

El nu va auzi cum plânge scripca
Și fluietul cu-atâta jalnic dor...
El niciodată nu se va întoarce
Să guste apa rece din izvor.

De-aceea își îngroapă-n rându-acesta
Tot sufletul pe veci însângerat:
Ca el – să se prefacă-n rândunică,
Să zboare spre toți oamenii din sat.

8 aprilie 2007

* * *

Am lucrat eu de beilic
Nu prea mult – treizeci de ani.
Însă astăzi n-am nimic:
N-am nici casă, n-am nici bani...

În imperiul hain
Așa este de demult:
Eu în lume sunt străin,
Sărăcia o ascult.

26 aprilie 2007

www.romaniidinjurulromaniei.ro

54 ANI ÎN DESPĂRȚIRE

De cînșpatru ani departe
Traiesc de al mamei sân.
Dar nu uit limba populară –
Sunt de origine român.

* * *

Treizeci de ani
ai ros numai cărbuni
Și parcă ești
lămâie stoarsă.

Te-au gârbovit
tenebrele furtuni,
Azi, ca nîcîcînd,
mi-e dîr de casă.

30 aprilie 2007

LUCRĂRI DE ABATAJ

Lucrările de abataj
Au fost atât de grele,
Că uneori între cărbuni
Vedeam albastre stele...

Ca globul mi se învârtea
Și capul meu – misterul...
Nici nu credeam că voi vedea
Încă o dată cerul.

30 aprilie 2007

* * *

Cine n-a trăit o viață –
Chiar și-n zbuluciu – lângă tine,
Plai frumos al Mioriței,
N-a avut zile senine.

N-a știut ce-i fericirea
De-a vorbi, cu mângâiere,
În cea limbă românească
Dulce făguraș de miere.

20 august 2007

* * *

Fumez și aud cum urlă
Vântul – un nebun străin.
Nu pot, frate, să mă bucur –
Astăzi eu mai mult suspin.

Dar atunci când negre tancuri
Au strivit la noi copii,
De-aș fi fost eu mai aproape,
Poate-ar fi rămas ei vii.

20 august 2007

* * *

La bătrâneți adânci nu mor minerii,
Lor nu le-ajunge viață pentru toate
Și nici pentru iubire – ei se sting
De timpuriu, cu florile pe tâmple.
Ei nu se duc precum s-ar duce-o floare
Cu dansul ei între pământ și cer.

O, sclavii roșului imperiu!
Se sting ei în oribile explozii,
Lăsând amare lacrimi pe Pământ:
Plâng mamele, miresele, copiii...
La bătrâneți adânci nu mor minerii,
Aidoma poeților divini.

Ce face oare acel Sisif, despre care mult se scrie?
Pietre, bolovan de platră ridica în sus, departe...
Mai ceva decât Sisif în imperiul sovietic
Se muncesc, se chinuie numai pentru ființare
Pentru fumul de țigară –
Mii de gloate sisifiene!

* * *

Cade-o frunză de pe pom
Precum sufletul din om.

Cu tristețe, de pământ
Se lipește – ca s-o cânt.

– Frunză roșă, ce suspini
Ca o viață prin străini?

– Nu suspin, în taină spun:
Să fii, omule, mai bun.

27 decembrie 2007

* * *

Pe drumul către Libertate
S-a dus întreagă viața mea,
În luptă cu toți veneticii
Ce știu minciuni a semăna.

29 decembrie 2007

* * *

Am plecat, credeam, pe-o zi, pe două...
Cel mai mult – pe doi sau pe trei ani,
Numai până când fac niște bani...
Iar pe urmă vin ca-n stropi de rouă
Să-mi descânt și viața și destinul;
Noaptea constelații să admir...
De la ea venind prin cimitir
Să fiu trist când tremură pelinul:
În bătaia razelor de frică
Și de spaimă – poate din mormânt
Să se-arate dracul blestemând,
Că și eu sunt de statură mică
Dar am îndrăznit să-i trec prin iarbă,
Uneori să mă lovesc de cruci,
Să văd stele verzi ca niște nuci
Când încep grădini de flori să fiarbă...

* * *

Noi, minerii,
În fierberea timpului negru
Aici – în abataj,
În lumea subterană –
Uităm de toate
Tragediile amare,
Uităm de copilașii noștri
Și de-o Ană...
Uităm de răsărituri
Dulci de soare,
De un apus
Însângerat ca o durere,
De tot ce-i mai sublim
Sub străluciri de stele
Și de-o Legendă-ncremenită –
Luptă cere.

2007

* * *

În imperiul sălbatic,
Ca un bou la plug ai tras.
Numai ața mămăligii
Pentru ce ți-a mai rămas?

* * *

Lumina graiului matern –
Ca Soarele și Luna:
Ca o iubire, ca un dor
Cu mine-i totdeauna.

Pășind pe drumul subteran
Spre abatajul negru,
În graiul dulce mă gândesc,
Dar nu la marș funebru.

22 februarie 2008

* * *

Se duc zilele mele...
S-a dus și viața mea
Ca o regină scumpă,
S-a dus ea ca o stea.

Ce mi-a rămas acum,
Când bruma e în păr?
Dar mult mi-e dor de casă –
De Mama, de un măr.

Se duce tot pe lume.
Iubirea-i ca un vis:
A fost dar nu mai este...
În suflet poate-i scris?

Un rând de va rămâne
Pentru un suflet bun,
Eu voi trăi și mâine...
Și ce să vă mai spun?

20 aprilie 2008

* * *

Ce asfințit posomorât!...
Soarele meu nu se vede.
Numai plumb deasupra stepei...
Unde-i oare Codrul Verde?

* * *

De zbulcium plină-mi este viața
Și-așa-mi va fi poate și mâine,
Va fi mai rău când, dimineața,
Nu voi avea un fir de pânne.

* * *

Eu m-am duș, m-am dus pe lume
De la casa părintească.
A rămas Mămica scumpă...
Ea vorbește-o românească
Cum nu se vorbește, Doamne,
Ici, pe plaiurile noastre,
Unde cresc gherghini frumoase,
Maci și multe flori albastre.

* * *

Astăzi mi-i măicuța dragă –
În mormânt e îngropată.
Plouă iar pe lumea asta,
Parcă plânge o dulce fată.

10 august 2008

* * *

Bătrânii singuratici
Ce merg încet pe drum...
De vremurile grele
Îmi amintesc acum.

Am șaptezeci și patru
Departate de amici...
Dar unde-nchid eu ochii
Acolo sau aici?

Aș vrea să plec acasă,
Să mor pe Plajul meu...
Aproape de măicuța –
Să nu mai fie greu!

30 noiembrie 2008

CUPRINS

Cuvânt-înainte (<i>Vasile Șoimaru</i>)	5
Supraviețuirea prin spirit (<i>C. Bobeică</i>).....	12
***Negru ca un drac din mină... ..	21
În adâncimi virgine de cărbune	22
Dar cineva mă-ndeamnă	23
Un vifor de durere prin inima mea trece	24
***Când arde bulgărașul de cărbune... ..	25
***Cenușa visurilor vieții... ..	26
La balul nostru cel de absolvire.....	27
De n-ar fi în lume doine	29
***Arde-o stea necunoscută... ..	30
***Tainic soarele coboară.....	31
***De-aș fi dăltuit o viață... ..	31
***După șapte mii de schimburi... ..	31
O dulce limbă românească	32
Povestea mea-i păzită de balauri	34
Nostalgie la marginea apei	35
N-ai făinuță de porumb	36
***Foate verde de agud... ..	37
Stea polară	38
***Nici dorul, nici singurătatea... ..	39
Cutremurat de nostalgie	40
***Mama nu mai așteaptă... ..	41
***Un zâmbet înflorit... ..	42
Chiar și departe, prea departe	43
Noi și ei, cotropitorii	44
Veni-va ziua cea din urmă	46
***Măine seara vin la tine... ..	47

***Timpuri de restriște astăzi iar trăim... ..	47
Lui Grigore Vieru	49
***Vrei să știi ce ai în suflet... ..	50
***Fără ziare și reviste... ..	50
***Îi ștregar Spiridonel... ..	50
Cu Dumnezeu în suflet	51
Grig	51
***Însălez aceste rânduri... ..	52
***Patruzeci de ani de zile... ..	53
Veneticii	54
***Am lucrat ca un catâr... ..	54
***El n-avea mustață neagră... ..	55
***Eu de la mama auzeam... ..	56
30 de ani în mina de cărbuni	57
***Și iarași primii fulgi... ..	58
Să ne-mbătăm de aer sacru	59
Miner bătrân	60
***Rătăcind cu Petru Dudnic... ..	61
Găinușa-de-Aur	62
Când în Moldova înflorește poama	64
Mi-e dor de leagănul meu scump	65
Regina dorurilor mele	67
Cântec din abatajul de cărbuni	69
***De mic m-am întâlnit cu nedreptatea... ..	70
***Fără minte-n tinerețe... ..	71
Răutul copilăriei mele	72
***Chiar de n-ai în casă... ..	73
Frumoasă fulguire după geamuri	74
Mi-e dor de-o dulce româncuță	75
Scrisoare	76
Scrisoare de la soră	79
Răspuns	80

*** Câte stele, constelații...	81
Aur negru sau suspin în cărbune	81
*** În tenebrele străfunduri...	82
Mama și fiul	83
*** Citadela subterană...	84
De n-ai tărie sufletească	85
*** Eu, întărit de lucru-subteran...	86
*** Treizeci de ani în mina de cărbuni...	87
Cântec de dor	88
*** Meleaguri străine...	90
Relicva	91
Lui Liviu Damian	92
*** Tot scrumul asfințitului de Soare...	93
*** Al dracului de lacomi au mai fost...	94
*** Pa față negru ca un drac...	95
*** Roșește orizontul...	96
*** Nopti de stepă, nopti de cântec...	96
*** Bate vântul sortii grele...	97
Zilele și nopțile vieții	98
*** Unul cântă, altul plânge...	99
Minerul	100
*** Din frumusețea ta, Moldovă	101
*** Pe gurița cea de rai	101
*** Are inimă și floarea	101
O frunză verde	102
*** Când mângâi bulgărașul de cărbune	103
Fericirea Mamei	104
Apusul meu însângerat	105
Unei femei	106
Sfârșitul vieții	107
*** Am lucrat eu de beilic	108
54 ani în despărțire	109

***Treizeci de ani... ..	109
Lucrări de abataj	110
***Cine n-a trăit o viață	111
***Fumez și aud cum urlă	111
***La bătrâneți adânci nu mor minerii	112
***Cade-o frunză de pe pom	113
***Pe drumul către Libertate	113
***Am plecat, credeam, pe-o zi, pe două... ..	114
***Noi, minerii... ..	115
***În imperiul sălbatic... ..	116
***Lumina graiului matern... ..	116
***Se duc zilele mele... ..	117
***Ce asfințit posomorât!... ..	118
***De zbucium plină-mi este viața... ..	118
***Eu m-am dus, m-am dus pe lume... ..	118
***Astăzi mi-i măicuța dragă... ..	118
***Bătrânii singurați... ..	119
Iconografe	125